

Rūta Vrubliauskaitė-Tryon: „Džiaugiuosi galėdama prisidėti prie lietuviybės sklaidos Kanadoje“

Justina MIKELIŪNAITĖ

Užaugusi su lietuviškomis dainomis ir senelių pasakojimais apie tremtį, įdiegtą meilę Lietuvai ir lietuvių kalbai Kanadoje gyvenanti Rūta Vrubliauskaitė-Tryon siekia perduoti ne tik savo dukroms, bet ir kitiems Britų Kolumbijoje augantiems lietuvių vaikams. Septynerius metus gyvuojančią jos vadovaujamą Vankuverio lituanistinę mokyklėlę „Pelėdžiukų klubas“ Rūta laiko svarbiu, kūrybingu ir prasmingu projektu. Ji pripažįsta, kad savanoriška veikla išties reikalauja daug laiko ir pastangų, tačiau net ir sunkiais momentais nesustoti įkvepia laimingi vaikai, bendrystės ir palaikymo ieškančios tėvai ir į kraują įaugęs lietuviškas genas.

Kanadoje Rūta gyvena kiek daugiau nei dešimtmetį. Į vyro gimtinę ji atvyko po šešerių metų gyvenimo Vokietijoje, kur studijavo teisės mokslų doktorantūroje ir dirbo Kylio universiteto Rytų Europos teisės institute. Atvykus į Kanadą ir gimus dukroms, akademinę veiklą teko pristabdyti, tačiau šiuo metu ji baigia savo tarptautinės komercinės teisės disertaciją. Rūta kelerius metus dalyvavo Britų Kolumbijos lietuvių bendruomenės veikloje, buvo jos valdybos direktore, aktyvia šios bendruomenės nare, o šiuo metu džiaugiasi galėdama sukauptą patirtį pritaikyti prisidedama prie Kanados lietuvių bendruomenės veiklos. Vis dėlto mokyklėlė išlieka jos prioritetu. Penktadienio popietes Rūta leidžia vesdama lietuvių kalbos pamokas mažiesiems lietuvičiams, ruošia mokyklėlės šventes, taip pat organizuoja virtualius renginius lietuvių kilmės vaikams visoje Kanadoje. Už vertingą indėlį į lietuviybės užsienyje puoselėjimą, užsienyje gyvenančių lietuvių skatinimą įsitraukti į Lietuvos gyvenimą ir gerovės joje kūrimą, 2021 metais

Pasaulio lietuvių vienybės dienos proga R. Vrubliauskaitei-Tryon įteikta LR užsienio reikalų ministro G. Landsbergio padėka.

Su Rūta kalbamės apie lituanistinės veiklos svarbą, patyriminio mokymosi būdus ir artumo bei bendrystės poreikį gyvenant toli nuo gimtųjų namų.

Vankuveryje 2015 m. rugsėjį pradėjęs veikti „Pelėdžiukų klubas“ - pirmoji lietuviška mokyklėlė Britų Kolumbijos provincijoje per daugiau nei 50 metų. Ar pajutot stiprų susidomėjimą, poreikį? Kurios kartos lietuviai labiausiai nori įsitraukti į veiklą ir saugoti kalbą?

Nuo pirmų dienų auginau savo mergaites lietuvaitėmis – tarpusavyje kalbėjome lietuviškai, skaitėme lietuviškas knygeles, dainavom dainas, dažnai lankėmės Lietuvoje. 2015 m. susipažinau su antros kartos lietuve Liana Sipelis, kuri su savo vyru, taip pat antros kartos Kanados lietuviu, lietuviška dvasia augina su mano mergaitėmis beveik bendraamžius sūnus. Lianai paprašius, kad jos vaikus, o galbūt ir dar keletą kitų mokyčiau lietuvių kalbos, natūraliai gimė mokyklėlės idėja. Mano vedamus kalbos, kraštotyros ir kultūros pamokas Liana pasisiūlė papildyti meno pamokėlėmis. Atsirado daugiau mamų, norinčių prisijungti, galiausiai mokyklėlė atvėrė duris visiems lietuvių kalbos mokytis norintiems Britų Kolumbijos lietuvių vaikams.

Pelėdžiukų klube ne tik mokoma lietuvių kalbos ir tradicijų, aptariami istoriniai įvykiai, bet ir diskutuojama apie šiandienines aktualijas.

Į pirmas pamokas savo vaikus atvedė daug tėvų, tačiau netrukus nuolat lankančiųjų gretos praretėjo. Pamenu, kad tuo metu man didelį išpūdį darė kelios antros ir trečios kartos lietuvių mamos, kurios ne tik atžalas atveždavo į pamokas, bet ir pačios, pagal galimybes, stengėsi prisidėti prie mokyklos veiklos. Jų siekis išsaugoti lietuviybę mane labai žavėjo ir motyvavo.

Mokinių skaičius išaugo antraisiais ir trečiaisiais veiklos metais. Savo vaikus į mokyklėlę pradėjo vesti ne tik „senbuviai“ ar ilgą laiką Vankuveryje gyvenantys lietuviai, bet ir visai neseniai čia atsikraustę ar tik laikinai į šalį atvykę tautiečiai. Šalia pamokų organizavome ir šventes, į kurias pakviesdavome ne tik mokinių šeimas, bet ir visus čia gyvenančius lietuviukus. Taip susibūrė nemaža vaikų ir tėvų bendruomenė.

Kokiu principu veikia mokyklėlė „Pelėdžiukų klubas“? Kas labiausiai padeda įtraukti mažuosius, kokios temos ar užsiėmimai jiems įdomiausi?

Kaip ir kiekvienoje lituanistinėje mokyklėlėje, taip ir „Pelėdžiukų klube“ siekiame padėti vaikams kurti bei stiprinti ryšį su Lietuva mokydami lietuvių kalbos, supažindindami juos su šalies kultūra, papročiais ir tradicijomis. Lietuviybę puoselėjant ne vien mokymaisi kalbos, tačiau ir augdami kartu kaip bendruomenė. Stengiamės auginti naująją lietuviukų kartą, siejamą ne tik lietuviško geno, bendros kalbos ir kultūros, bet ir gražios ir nuoširdžios tarpusavio draugystės.

Apie Lietuvos istoriją ir geografiją mažieji Kanados lietuviai mokosi darydami darbelius.

Kalbos pamokos yra tik dalis mokyklėlės gyvenimo. Beveik kiekvieną mėnesį organizuojame kokią nors šventę – švenčiame ir Derliaus šventę, ir Helovyną (nepamiršdami ir Vėlinių tradicijų), Kalėdas, Užgavėnes ir Velykas, Motinos dieną. Kaip ir pridera lietuviukams, minime svarbias valstybines šventes, kasmet mokomės naujų dainų apie Lietuvą ir laisvę. Kartu keliaujame į žygius, vasarą rengiame dienos stovyklėles, jų metu išsamiau supažindiname vaikus su Lietuvos kraštu ir gamta, istorija (pasakojame apie Lietuvos 100-metį, pilis ir piliakalnius).

Šią vasarą vyks dienos stovyklėlė knygnešių tema. Turime labai šaunią mamą, kuri vis sutinka vesti kulinarines pamokėles vaikučiams. Jų metu kartu verdame cepelinus, kepame bandeles, kūčiukus. Pastarosios veiklos, žinoma, ir yra įdomiausios, smagiausios vaikams. Tai puikus būdas vaikus mokyti kalbos ir tradicijų, jiems net nejaučiant, kad yra mokomi.

Mokinukai labai mėgsta dainuoti. Jų balsai nuostabūs. Todėl mokyklėlėje daug dėmesio skiriame lietuviškai dainai ir poezijai. Ruošiamo kalėdinius koncertus, valstybinių švenčių ar Mamos dienos koncertus. Mokiniams dažnai kartoju: „koks lietuvis be dainos“ ir vis primenu dainos svarbą lietuvių tautos gyvenime. Kiekvieną pamoką pradedame giedodami Tautišką giesmę, dainuojame daineles pamokų metu, o nuo rudens planuojame rengti ir atskiras muzikos pamokas. Aš pati užaugau dainuodama ansambliuose, bažnyčioje, universiteto chore, tad man be galo norisi skatinti mokinių meilę muzikai. Be to, dainuojant kalbos mokytis smagiau ir veiksmingiau.

Mokyklėlė turi ir savo bibliotekėlę, kurioje esame sukaupę nemažai lietuviškų vaikiškų knygų. Dalį jų padovanojo LR Vyriausybė ir Švietimo, mokslo ir sporto ministerija, o taip pat ir vietos lietuviai yra paaukoję savo vaikučių jau išaugtų knygelių. Biblioteka gali naudotis visi mokyklos mokiniai tiek mokslo metų, tiek atostogų metu.

Itin veiksmingas yra patyriminis mokymasis, todėl vasarą organizuojamos dienos stovyklėlės.

Kiek vaikučių šiuo metu mokosi Jūsų lituanistinėje mokyklėlėje? Gal galite pristatyti ir komandą, kas padeda ugdyti mažuosius lietuvius?

Mokyklėlei labai išaugus per pirmuosius kelerius metus, ją lankydavo apie 20 mokinių. Šiais mokslo metais irgi turėjome užregistravę dvidešimt vaikų. Mokslo metams tik prasidėjus, laikinai sustabdėme mokyklos veiklą. Tačiau ilgai ramiai „neišsėdėjome“ – tiek kai kurių tėvų nerimas, kad jau kalbantys ar mokyklėlėje pramokę kalbėti lietuviškai vaikai regresuoja ir vis mažiau kalba lietuviškai, tiek mūsų pačių pastebėjimas, kokia svarbi yra mokyklėlės rutinos tąsa mūsų vaikų kalbos mokymui, paskatino po keleto mėnesių veiklą atnaujinti, tačiau pagal tuometines galimybes tik vienai klasei – 7 vaikams. Kadangi norinčių prisijungti yra daugiau, o mokinių amžius ir kalbos mokėjimo lygis yra skirtingi, rudeni planuojame vėl grįžti prie keleto klasių.

Be virtualių pamokų, bent kartą per mėnesį vyksta ir gyvi renginiai. Drauge švenčiamos Kalėdos, Velykos, valstybinės šventės.

Mokyklėlėje vaikus mokau kartu su savo seserimi Raminta Sidhu, kuri gyvena Vankuveryje beveik tiek pat laiko, kiek aš. Džiaugiuosi, kad rudeni prie mokyklėlės veiklos prisijungti ketina nauja mokytoja, neseniai atvykusi iš Lietuvos.

„Pelėdžiukų klubui“ vadovauju ir vyriausiųjų mokinių klasei pamokas vedu aš, o sesuo moko jaunesnes klases. Bendrai organizuojame mokyklos renginius. Kaip minėjau, kulinarinius renginius veda mamytė Lilija. Pirmus keletą metų kelios mamos vedė meno pamokėles, tačiau ir tą dalį po kiek laiko teko perimti mums pačioms su sese.

Sesės buvimas šalia, bendra veikla ir vaikų auginimas drauge gyvenant svetur yra didžiulė dovana. Be jos palaikymo ir įsitraukimo į mokyklos veiklą ir mano pačios veikla turbūt kitaip atrodytų. Kartu mums gimsta daug idėjų ir daugelį jų pavyksta įgyvendinti, tačiau kartais turime save pristabdyti. Suprantame, kad svarbu įvertinti savo galimybes, resursus ir apsiimti tiek, kiek pajėgiame padaryti per daug nenuskriausdamos savo šeimų.

Kokią įtaką mokyklėlės veiklai turėjo pandemija?

Iki pandemijos kaskart į pamokas ir renginius rinkdavomės gyvai. Pamokėlės ir mokyklėlės šventės dažniausiai vykdavo mano ar sesers namuose, retkarčiais į svečius mokyklėlę priimdavo mokinių šeimos. Tuometiniam bendruomenės prezidentui L. Antanavičiui kalbos puoselėjimas, šeimų ir vaikų įtraukimas į bendruomenės gyvenimą buvo labai svarbūs, tad ir mokyklėlė tapo svarbia bendruomenės dalimi. Ruošdavome bendrus renginius, mokinukai buvo kviečiami koncertuoti bendruomenės rengiamuose Nepriklausomybės minėjimuose, rengdavome pasirodymus bendruomenės Kalėdų vakaronėse.

Prasidėjus pandemijai, persiorientavome gana greitai perkeldami mokyklėlės veiklą į „Zoom“ platformą. Virtualios pamokos labai pasiteisino. Nuotoliniai užsiėmimai suteikė galimybę prisijungti ir atokiau gyvenantiems vaikams, pavyzdžiui, net ir Vankuverio saloje įsikūrusiems lietuviams. Jos paskatino ir tėvelius labiau įsitraukti į vaiko mokymą, patiems paaiškinti, jei vaikas ko nors nesupranta. Be to, daugeliui nebereikėjo toli važiuoti, tad lankomumas stipriai pagerėjo.

Pamokos mokyklėlėje vyksta virtualiai kiekvieną penktadienį.

Pandemijos laikotarpiu surengėme ir ne vieną smagų nuotolinį renginį – į mokyklėlės kalėdinę šventę galėjome pasikviesti ir svečių iš toliau. Taip mūsų Kalėdų renginyje dalyvavo gerbiamas prel. E. Putrimas, Kalėdų Senelis, per Velykų šventę „lankėmės“ Zuikių muziejuje Lietuvoje, į Mamyčių dienos virtualų koncertą galėjome pasikviesti Lietuvoje ar kitose šalyse gyvenančias močiutes, ne kartą renginiuose apsilankė ir LR ambasadorius D. Skusevičius.

Pandemijos metu buvo pradėti organizuoti virtualūs renginiai lietuvių vaikams visos Kanados mastu. Taip atsirado galimybė mūsų vaikams pamatyti, kad jie tokie Kanadoje yra ne vieni.

Aprimus dėl pandemijos susiklosčiusiai situacijai, dėl minėtų priežasčių išlaikėme hibridinį mokyklėlės veiklos stilių. Šiuo metu kartą per savaitę, penktadieniais, pamokos vyksta virtualiai, paliekant šeimoms laisvus savaitgalius, o kartą per mėnesį susitinkame gyvai mokyklėlės renginyje.

Su kokiais iššūkiais susiduriate šioje veikloje?

Perduoti kalbą, ypač mišrioje šeimoje, yra tikrai didelis darbas. Vaikai auga anglakalbėje aplinkoje. Daug dirbantiems tėvams pristinga laiko su vaiku praktiškai vartoti lietuvių kalbą. Vaikams lengviau išreikšti mintis vietine kalba, todėl nėra lengva susitarti su vaikais kalbėti lietuviškai.

Deja, neretam lietuviui, gyvenančiam čia, Kanadoje, išsaugoti lietuvių kalbą net nėra prioritetas. Susidaro įspūdis, kad daugeliui mūsų nėra įskiepyta, jog turime didžiuotis būdami lietuviai, kad ir kur gyventume, mylėti Lietuvą, didžiuotis jos istorija, išsaugoti mūsų tokią gražią ir tokią seną kalbą, perduodant ją ateinančioms kartoms. Vertę to, ką mes dovanojame vaikams, suteikdami jiems galimybę suvokti ir pažinti savo tautinį identitetą, išmokydami juos lietuvių kalbos, ne visi suvokia. Manau, mokyklėlės vaidmuo labai svarbus. Nes ji tampa ir ta vieta, kur mes, tėvai, galime pasidalinti bendrais rūpesčiais, motyvuoti vieni kitus ir paskatinti nepasiduoti iššūkių kupiname kalbos išlaikymo kelyje.

Žinoma, ir aplinka, kurioje veiki, yra be galo svarbi. Todėl abipusė tėvų ir mokytojų pagarba ir mokytojų veiklos palaikymas yra labai reikšmingi faktoriai, svarbūs sėkmingam mokyklėlės gyvavimui.

Daug dėmesio skiriama dailei, darbeliams ir dainoms.

Kalbant apie pačios mokyklėlės veiklą, galiu tik pasidžiaugti, kad, palyginti su pirmais keleriais metais, kuomet dienų dienas su sese praleisdavome pačios

planuodamos pamokų turinį ir ruošdamos priemonės (raideles, paveiksliukus, iliustracijas), šiandien pasiruošimas yra daug lengvesnis. Jau turime sukaupę ir toliau sėkmingai renkame labai gerai ir gražiai specialistų paruoštą, taip pat ir specialiai užsienio lietuviukams išleistą, medžiagą. Galbūt kiek gaila, kad tuo dalintis galime tik su labai ribotu skaičiumi vaikučių, nes norint augti reikia daugiau galinčių rimtai įsipareigoti žmonių. Daug laiko ir pastangų reikalaujančiai neapmokamai veiklai rasti savanorių ne taip paprasta. Iš pradžių turėjome keletą mamų, norėjusių prisidėti prie mokyklos veiklos, bet pamačius, kiek laiko bet koks prisidėjimas užtrunka, dėl įvairių priežasčių pagalba neužsitedavo.

Išties dažnai lituanistinio švietimo varikliu tampa savanoriškos iniciatyvos. Visuomeninė veikla reikalauja daug laiko, kūrybiškumo, atsidavimo, o atlygis - dvasinis pasitenkinimas. Kas labiausiai motyvuoja Jus eiti pradėti keliu?

Labiausiai motyvuoja mano pačios vaikai ir tokios veiklos prasmė - mokyti vaikus lietuvių kalbos, diegti meilę Lietuvai ir ugdyti juose pasididžiavimą, kad jie yra tokios šaunios, gilias šaknis ir gražias tradicijas turinčios tautos dalis.

Džiaugiuosi tiek metų stebėdama, kaip vaikai tobulėja, matydama jų pasitenkinimą, kai jiems pavyksta taisyklingai atsakyti, parašyti ar, kad ir su klaidomis, bet kuo nors jiems svarbiu pasidalinti lietuvių kalba. Taip pat džiugu matyti, kiek gerų emocijų suteikia įvairios mokyklėlės organizuojamos šventės, susitikimai. Tas spindėjimas vaikų ir jų tėvų akyse ir šypsenos - didžiausias atlygis.

Taip pat svarbi ir vidinė motyvacija. Man pačiai svarbu išlaikyti lietuviybę. Didžiuojuosi būdama lietuvė ir kalbėdama lietuvių kalba. Mes, lietuviai, turime branginti Lietuvą, savo kalbą ir kultūrą. Šį supratimą man ir visiems anūkam stipriai įdiegė tremtį išgyvenę seneliai. Jaučiu pareigą Lietuvai ir savo šeimai, tad labai džiaugiuosi galėdama prisidėti prie lietuviybės sklaidos Kanadoje.

Dar viena didžiulė įkvėpėja - mano senelio sesuo Alina Grinienė, kuri per II pasaulinį karą su vyru pasitraukė į Vokietiją ir buvo garsi visuomenininkė ne tik Miunchene, bet ir Pasaulio Lietuvių Bendruomenėje. Teko laimėti ją pažinoti. Netgi esame gimusios vieną dieną. Ji mokytojavo pabėgėlių stovyklose ir Vasario 16-osios gimnazijoje, steigė vargo mokyklėles, rengdavo lietuviškąsias studijų savaites, rašė ir redaktoriavo lietuviškoje spaudoje, būrė lietuvių jaunimą, mokė

juos tautinių šokių, buvo aktyvi ateitininkė. Būtent jos dėka pirmą kartą ir pajutau išėivijos dvasią. Jos namai Miunchene buvo lietuvių namai, kur visi buvo kviečiami ir laukiami.

Užgavėnėms pasipuošusius mokinukus buvo sunku pažinti.

Esu labai dėkinga už artimųjų palaikymą – savo vyro norą ir pastangas auginti vaikus dvikalbius, pažinti šeimą ir artimuosius Lietuvoje ir jo paramą mokyklėlei nuo pat veiklos pradžios. Taip pat labai džiaugiuosi, kad į šią veiklą įsitraukė mano sesuo ir jos vyras. Nuolat jaučiu stiprią savo tėvų paramą. Džiaugiuosi tokia šaunia mokyklėlės bendruomene. Esu dėkinga Kanados lietuvių bendruomenei už palaikymą, Kanados lietuvių fondui už finansinę paramą, ambasada už glaudų bendradarbiavimą bei ambasadoriui D. Skusevičiui, kuris stengiasi įtraukti lituanistines mokyklėles į įvairias veiklas, organizuoja bendrus renginius ir kitokius projektus Kanados lietuvių vaikams. Tikiuosi, kad bendromis pastangomis ir toliau pavyks puoselėti lietuviybę ir įkvėpti čia gyvenančius tautiečius bei padėti susiburti kitiems lietuviams Kanadoje, nutolusiems nuo bendruomenių centrų.

Aktyviai puoselėjate ne tik mokyklėlės veiklą, bet ir esate įsitraukusi į Kanados lietuvių bendruomenės veiklą. Kokius tikslus sau keliate dalyvaudama šioje veikloje?

Taip, aktyviai dalyvauju Kanados lietuvių bendruomenės darbo grupės posėdžiuose, dalinuosi idėjomis, prisidedu prie komunikacijos socialiniuose tinkluose ir informacijos apie Kanados lietuvių veiklą sklaidos Lietuvoje ir tarp pasaulio lietuvių. Džiaugiuosi, kad pandemijos sąlygoti virtualūs susitikimai suartino Kanados rytinę ir vakarinę pakrantes, tokiu būdu suteikdami ir man galimybę prisidėti prie bendruomenės veiklos.

Rudenį Kanados lietuvių bendruomenė minės 70 metų veiklos sukaktį. Šalis labai didelė, joje susikūrusi ne viena lietuvių bendruomenė, tačiau tik labai nedidelė dalis čia gyvenančių tautiečių joms priklauso. Kai kurie lietuviai įsikūrę atokiau nuo bendruomenių centrų, kiti gyvena toli nuo kitų lietuvių, dar kitiems tos bendruomenės ir nereikia. Atsiradusios virtualios galimybės čia galėtų gerai pasitarnauti labiau suartinant mus, lietuvius, tokioje didelėje šalyje. Prasmingi yra virtualūs renginiai – ar tai būtų Sausio 13-osios bėgimai, ar velykinės margučių parodos, lietuviai tiek individualiai, tiek grupėmis jungiasi prie tokių veiklų.

Labai norėtusi matyti daugiau lituanistinių mokyklų ar mokyklėlių Kanadoje. Tikiu, kad, atsižvelgiant į esamą geografinę padėtį, virtuali mokykla Kanados lietuviukams būtų be galo prasminga. Galbūt tai padėtų surasti netoli vienas nuo kitų gyvenančias lietuvių šeimas ir šios galėtų jungtis į savo bendruomenes, kurti savo tradicijas ir puoselėti lietuvišką aplinką. Aš ir pati, esant iniciatyvai ir interesui, mielai pasidalinčiau sukaupta patirtimi ir medžiaga su atokiai nuo bendruomenių ar esamų mokyklų gyvenančiomis mamomis, norinčiomis savo atžalas mokyti lietuvių kalbos. Mūsų pavyzdys rodo, kad kartais mokyklėlės gimsta iš kelių šeimų susitikimo ir noro auginti vaikus lietuviškai dvasia.

Birželio 25 d. Vankuverio lietuviukai užbaigė dar vienus mokslo metus. Po oficialios šventės dalies visi drauge gamino cepelinus.

Ar bendraujate su kitomis lituanistinėmis mokyklomis, galbūt dalinatės geraisiais pavyzdžiais?

Bendravimas tarp Kanados mokyklų, kaip rodo mano asmeninė patirtis, yra minimalus. Turbūt tai iš dalies lemia dideli atstumai. Pačioje Kanadoje nėra daug lituanistinių mokyklų. Gilias tradicijas čia turi Maironio mokykla Toronte, Toronto aukštesnieji lituanistiniai kursai, Hamiltono vysk. M. Valančiaus lituanistinė mokykla, be jų, visuomeniniais pagrindais veikia kelios mažesnės mokyklėlės Edmontone ir Kalgaryje. Kai kurios mokyklos prieš pandemiją užsidarė, kitos, laikinai sustabdžiusios veiklą, dar jos neatnaujino. Esame kartu su ambasada surengę bendrą kalėdinę vakaronę vaikams. Buvo tikrai smagus ir sėkmingas renginys. Tikiuosi, kad tokio pobūdžio renginių ateityje tik daugės.

Lituanistinių mokyklų mokytojai iš Kanados kviečiami į mokytojams skirtas stovyklas JAV (Rytinėje pakrantėje) ir Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos organizuojamus renginius Lietuvoje. Tačiau dalyvauti nėra labai paprasta – ypač

iš vakarinės šalies pakrantės kelionės tolimos, brangios, renginiai dažnai organizuojami dar nepasibaigus mokslo metams čia, tad į tokią ilgą kelionę nėra galimybės pasiimti savo vaikų. Net organizuojant virtualius forumus Lietuvoje, dėl laiko skirtumo jie dažnai vyksta tuomet, kai Kanados vakarinėje pakrantėje naktis. Dėl tos priežasties yra patogu sekti JAV lietuvių švietimo tarybos organizuojamus virtualius renginius mokytojams, prie kurių, jei galiu, kartais prisijungiu. Pasinaudoję Tarybos teikiama informacija labai anksti galėjome pradėti vaikus mokyti pagal specialistų paruoštas programas savo mokyklėlėje ir už tai esu labai dėkinga.

Prieš kurį laiką užmezgiau ryšį su mokytoja, neseniai atgaivinusia mokyklėlę gretimoje provincijoje. Su ja kiek pasidalinome patirtimi ir iššūkiais. Buvo įdomu sužinoti, kad jos mokykloje mokosi ne tik lietuvių šeimų vaikai, bet ir kanadiečių įvaikinti vaikai iš Lietuvos. Pasak jos, tokių šeimų visoje šalyje yra daug. Įtėviai stengiasi, kad vaikai išlaikytų savo gimtąją kalbą, kai kurie net patys mokosi lietuvių kalbos, norėdami padėtų mažiesiems išlaikyti tautinę identitetą. Taip pat pasitaiko atvejų, kai kalbos nori mokytis ir mišrias šeimas su lietuviais sukūrę kanadiečiai. Tokie tėvai ir pas mus mielai prisijungia prie savo vaikų ir, padėdami jiems, patys mokosi lietuvių kalbos.

Rūtos Vrubliauskaitės-Tryon asmeninio archyvo nuotraukos.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.

www.pasauliolietuvis.lt

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

